

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 249.787 van 9 februari 2021
in de zaak A. 230.002/IX-9672**

In zake: Patrick SCHREVEVS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Meirsman
kantoor houdend te 9000 Gent
Begijnhoflaan 93
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD AALST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 januari 2020, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst van 18 november 2019 waarbij Patrick Schrevens wordt ontslagen wegens twee opeenvolgende evaluaties ‘onvoldoende’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wendy Depester heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 januari 2021.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Meirsman, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wendy Depester heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is ten tijde van de bestreden beslissing vastbenoemd leraar in het secundair kunstonderwijs aan de Stedelijke Academie voor Beeldende Kunsten te Aalst.

3.2. Op 9 maart 2018 krijgt verzoeker een eerste evaluatieverslag met als eindconclusie ‘onvoldoende’. Tegen dit eerste evaluatieverslag wordt geen beroep ingesteld.

Op 5 juni 2019 krijgt verzoeker een tweede evaluatieverslag met als eindconclusie ‘onvoldoende’. Tegen dit tweede evaluatieverslag wordt

wel een beroep ingesteld. Met zijn beslissing GOO/2019/2 bevestigt het college van beroep, kamer voor het gesubsidieerd officieel onderwijs, op 17 september 2019 deze aan verzoeker toegekende evaluatie ‘onvoldoende’. Een beroep tot nietigverklaring van laatstgenoemde beslissing verwerpt de Raad van State in zijn arrest nr. 249.786 van heden.

3.3. Op 18 november 2019 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst om verzoeker te ontslaan met toepassing van de artikelen 47^{terdecies} en 60, 11°, van het decreet van 27 maart 1991 rechtspositie personeelsleden gesubsidieerd onderwijs (“rechtspositiedecreet”).

Dat is de thans bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van de formelemotiveringsplicht, als bedoeld in de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, omdat de verwerende partij “niet expliciet verwijst naar de toepasselijke wetgeving, de concrete toepassing ervan en de grondslag van haar beslissing”. De toepasselijke bepalingen worden wel vermeld, maar de verwerende partij neemt niet de moeite om die bepalingen te citeren. Verzoeker doet dit dan maar zelf. Toch is de beslissing onwettig, want verzoeker heeft het raden naar de inhoud van deze artikelen en de concrete toepassing ervan op zijn situatie. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker wordt ontslagen wegens twee opeenvolgende evaluaties met eindconclusie ‘onvoldoende’. Meer woorden maakt het college er niet aan vuil. Verzoeker kan hieruit onmogelijk op een afdoende manier afleiden waarop zijn ontslag, hetgeen overigens een zeer verregaande beslissing inhoudt, steunt. Het stelt verzoeker

aldus niet voldoende in kennis van de concrete redenen waarop deze beslissing gestoeld is.

Beoordeling

5. Niet alleen is het middel wat de vermelding van de rechtsgrondslag betreft ongegrond omdat de formelemotiveringsplicht niet zo ver gaat dat de toepasselijke bepalingen geciteerd moeten worden, bovendien bewijst verzoeker dat hij de inhoud van die bepalingen zeer goed kent en dat hij dus geen enkel nadeel heeft ondervonden van de beweerde onwettigheid – die er geen is.

6. Voorts is verzoeker niet onbekend met het feit dat hij twee opeenvolgende evaluaties ‘onvoldoende’ heeft gekregen en mocht hij als motief lezen dat hij “ontslagen wordt wegens twee opeenvolgende evaluaties met eindconclusie ‘onvoldoende’”. Gelet op de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, volstaat dit motief en kan verzoeker hieruit “afleiden [waarop] zijn ontslag [...] gebaseerd is”.

7. Het middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. Ook in het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formelemotiveringswet en voorts de schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, inzonderheid de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag”.

Het college van burgemeester en schepenen haalt zonder meer aan dat verzoeker wordt ontslagen wegens twee opeenvolgende evaluaties met eindconclusie ‘onvoldoende’ en dit op basis van twee artikelen, namelijk artikel

47^{terdecies} en artikel 60, 11°, van het rechtspositiedecreet. Verzoeker heeft het raden naar de inhoud van deze artikelen. Men kan uit de beslissing van de stad Aalst onmogelijk een deugdelijke motivering van het ontslag halen. De motivering is allesbehalve voldoende, pertinent en draagkrachtig en kan aldus de beslissing tot ontslag niet schragen. Het college van burgemeester en schepenen nam niet de moeite om het ontslag van verzoeker, hetgeen voor hem een uiterst verregaand gevolg is, in het lang en het breed uit te leggen. Men achtte het bij de stad Aalst voldoende om te stellen dat verzoeker ontslagen wordt op basis van twee, niet nader in de beslissing weergegeven, artikelen uit het rechtspositiedecreet van 27 maart 1991. Van het nakomen van de materiële motiveringsplicht is hier allerm minst sprake.

Beoordeling

9. Wat de formelemotiveringsplicht betreft, mag worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middel.
10. De beide evaluaties ‘onvoldoende’ zijn definitief. Verzoeker betwist dit in het middel niet. Ze vormen samen het materiële motief – de rechte vereiste feitelijke grondslag – van het ontslagbesluit.
11. De verwerende partij beschikt hierin slechts over een gebonden bevoegdheid. De in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen verplichten haar geenszins ertoe om dit in het lang en het breed uit te leggen.
12. Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

13. Het derde middel is genomen “uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, inzonderheid de behoorlijke en correcte feitenvinding, de deskundige voorlichting en de informatieplicht en de volledigheid van het dossier, doordat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een behoorlijke en correcte feitenvinding en dus gebaseerd is op lasterlijke onwaarheden”.

De stad Aalst vond het onnodig de evaluaties nader te bekijken, laat staan te analyseren. Het college van burgemeester en schepenen ging zonder meer akkoord met het feit dat er twee opeenvolgende evaluaties ‘onvoldoende’ waren en sloot zich hier blindelings bij aan om te besluiten tot het ontslag van verzoeker.

Beoordeling

14. De verwerende partij heeft correct vastgesteld dat verzoeker twee opeenvolgende evaluaties ‘onvoldoende’ heeft gekregen. Tegen de eerste is verzoeker niet in beroep gegaan. De tweede is door het college van beroep bevestigd. Het college van burgemeester en schepenen is niet bevoegd om deze evaluaties te heroverwegen.

Het middel dat van een tegenovergestelde opvatting vertrekt, faalt naar recht.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Het vierde middel is genomen uit “de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het recht van verdediging”. Er werd immers nooit enig onderzoek gevoerd naar de evaluaties waarop het college van burgemeester en schepenen zijn beslissing steunt, “waardoor het recht van verdediging van verzoeker duidelijk geschonden is”.

Beoordeling

16. Daargelaten of het recht van verdediging van toepassing is in evaluatieprocedures, faalt dit middel naar recht om dezelfde reden als het derde middel.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Het vijfde middel is genomen “uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de redelijkheidsnorm, inzonderheid het evenredigheidsbeginsel, doordat geen enkele andere redelijke overheid tot een dergelijke beslissing zou zijn gekomen”.

Beoordeling

18. Redelijkheid vereist ruimte om te beslissen. Nogmaals mag worden herhaald dat de verwerende partij hier over die ruimte niet beschikt en integendeel een gebonden bevoegdheid uitoefent. Dit betekent dat iedere andere redelijk handelende overheid dezelfde beslissing zal nemen en dat zelfs iedere

onredelijk handelende overheid dezelfde beslissing móét nemen – kortom, dat wettelijk geen andere beslissing toelaatbaar is.

19. Het middel, dat ervan uitgaat dat de verwerende partij over enige beoordelingsvrijheid beschikt, faalt naar recht.

V. Rechtsplegingsvergoeding

20. Verzoeker vraagt om de rechtsplegingsvergoeding te herleiden tot het minimumbedrag van 140 euro. Hij brengt echter geen enkel overtuigingsstuk bij van de “precaire financiële situatie” die hij als verantwoording hiervoor aanvoert, zelfs niet nadat hem hierop is gewezen in het auditorsverslag. Het verzoek kan niet worden bijgevalen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen februari tweeduizend eenentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren